

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PETI ODDELEK

BEGUŠ PROTI SLOVENIJI

(pritožba št. 25634/05)

SODBA

STRASBOURG

15. december 2011

Ta sodba bo postala dokončna v okoliščinah, navedenih v drugem odstavku 44. člena konvencije. Mogoči so uredniški popravki.

V zadevi Beguš proti Sloveniji

je Evropsko sodišče za človekove pravice (peti oddelek) na seji senata v sestavi:

Dean Spielmann, *predsednik*,
Elisabet Fura,
Boštjan M. Zupančič,
Ann Power - Forde,
Ganna Yudkivska,
Angelika Nußberger,
André Potocki, *sodniki*,

in Claudia Westerdiek, *sodna tajnica oddelka*,

po razpravi za zaprtimi vrati 22. novembra 2011
izreklo to sodbo, ki je bila sprejeta istega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva se je začela s pritožbo (št. 25634/05) proti Republiki Sloveniji, ki jo je po 34. členu Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 6. julija 2005 vložil slovenski državljani Igor Beguš (v nadaljnjem besedilu: pritožnik).

2. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopala T. Mihelič Žitko, državna pravobranilka.

3. Pritožnik je zatrjeval, da je bila v civilni tožbi, v kateri je bila družba Energohit, d. o. o., stranka v postopku, kršena zlasti njegova pravica do obravnave v razumnem roku

4. Predsednik tretjega oddelka je 30. novembra 2010 sklenil, da bo obvestil vlado o pritožbi. Sodišče je pozneje spremenilo sestavo svojih oddelkov (prvi odstavek 25. člena Poslovnika Sodišča) in zgoraj navedena zadeva je bila dodeljena na novo oblikovanemu petemu oddelku (prvi odstavek 25. člena). Sprejeta je bila odločitev, da se bo hkrati odločalo o sprejemljivosti in utemeljenosti pritožbe (prvi odstavek 29. člena).

DEJSTVA**I. OKOLIŠČINE ZADEVE**

5. Pritožnik je bil rojen leta 1953 in živi v Ljubljani.

6. Pritožnik je direktor in edini lastnik družbe z omejeno odgovornostjo Energohit, d. o. o., ki ponuja svetovanje, inženirska dela in zastopanje.

A) Postopek v zvezi z izvršilnim predlogom na podlagi veljavne naročilnice in povezanim pravnim postopkom

7. 25. oktobra 1996 je pritožnik, ki je zastopal svoje podjetje Energohit, začel postopek proti drugi družbi, L., zaradi plačila računa za 887.250 SIT (slovenskih tolarjev)*. 5. novembra 1996 je Okrajno sodišče v Ljubljani na podlagi veljavne naročilnice, ki jo je predložilo pritožnikovo podjetje, ugodilo njegovi zahtevi. V izreku odločbe je sodišče odločilo, da mora podjetje L. plačati dolg pritožnikovemu podjetju in da je treba ta zahtevek izterjati, če ni plačan.

8. Podjetje L. je vložilo ugovor. Trdilo je, da ni podpisalo naročilnice, na katero se je pritožnikovo podjetje sklicevalo, temveč da jo je podpisalo drugo podjetje. Po ugovoru je Okrajno sodišče v Ljubljani 9. decembra 1996 razveljavilo svoj sklep o izvršbi in zadevo izročilo v reševanje Okrožnemu sodišču v Ljubljani.

9. Po odločitvi Okrajnega sodišča v Ljubljani 9. decembra 1996 je postopek, ki ga je urejala zakonodaja o gospodarskih sporih, tekkel pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani. Slednje je opravilo tri obravnave, prvo 16. februarja 2000. Sodišče je 20. aprila 2000 ugodilo zahtevku pritožnikovega podjetja za 523.250 SIT in zavrnilo preostali del ob ugotovitvi, da je bil že plačan. Sodba je bila pritožnikovemu podjetju vročena 29. avgusta 2000.

10. Po pritožbi, ki jo je vložilo podjetje L., je bila sodba razveljavljena 19. septembra 2002. Nato je Okrožno sodišče v Ljubljani zadevo ponovno preučilo in 28. marca 2003 po dveh obravnava zavrnilo zahtevek pritožnikovega podjetja. Sodba je bila pritožnikovemu podjetju vročena 8. julija 2003.

11. Nato je bila na pritožbo pritožnikovega podjetja razveljavljena tudi druga sodba (20. maja 2004), zadeva pa vrnjena v ponovno odločanje in 22. oktobra je bila na Okrožnem sodišču v Ljubljani opravljena nova obravnava. Tega dne je sodišče ugodilo zahtevku v znesku 523.250 SIT s sodbo, ki je bila pritožnikovemu podjetju vročena 28. januarja 2005. Pritožbo podjetja L. je Višje sodišče v Ljubljani zavrnilo 16. junija 2005. Na ta dan je sodba z dne 22. oktobra 2004 postala pravnomočna in izvršljiva. Sodba Višjega sodišča v Ljubljani je bila pritožnikovemu podjetju vročena 9. julija 2005S.

B) Izvršba sodbe z dne 22. oktobra 2004

12. 5. oktobra 2005 je pritožnikovo podjetje vložilo predlog za izvršbo zgoraj navedene sodbe z rubežem denarnih sredstev, rubežem premičnin in rubežem nepremičnin. Pritožnik je bil dvakrat zaprosen, naj predlog za

* približno 3.700 EUR

izvršbo dopolni s potrebnimi dokumenti. 20. decembra 2005 je Okrajno sodišče v Ljubljani izdalo sklep o izvršbi.

13. 23. februarja 2006 je sodišče določilo izvršitelja.

14. 12. maja 2006 je pritožnikovo podjetje predlagalo sodišču, naj podjetju L. odredi predložitev seznama njegovega premoženja. 22. maja 2006 je sodišče izdalo odredbo v skladu s predlogom pritožnikovega podjetja. 21. junija 2006 je podjetje L. predložilo seznam.

15. 5. januarja 2007 je sodišče odločilo, da se izvršba na nepremičnine podjetja L. obravnava v posebnem postopku, ki je bil ustavljen, domnevno neuspešno, 11. junija 2008. Zato je bilo pritožnikovo podjetje zaproseno, naj podrobno navede, katera nadaljnja sredstva bi bila lahko predmet izvršbe.

16. Nato je po prejemu dopisa iz banke podjetja L. sodišče ob ugotovitvi, da na njegovem bančnem računu ni ne denarnih sredstev ne transakcij, 25. marca 2009 ustavilo ta vidik izvršbe. Pritožnikovo podjetje je vložilo pritožbo, a jo je Višje sodišče v Ljubljani 17. junija 2009 zavrnilo.

17. 25. septembra 2009 je izvršitelj obvestil sodišče, da se je podjetje L. preselilo s svojega naslova, s čimer je bilo seznanjeno pritožnikovo podjetje. 15. februarja 2010 je pritožnikovo podjetje sporočilo sodišču novi naslov.

18. Med postopkom je pritožnikovo podjetje dvakrat zahtevalo pregled domnevnih nepravilnosti v postopku izvršbe; vendar se zdi, da v odgovor na te zahteve ni bila izdana nobena odločba.

19. 13. julija 2010 je bilo podjetje L. izbrisano iz sodnega registra družb na predlog davčnih organov. Zato je bil 21. decembra 2010 ustavljen postopek izvršbe. Pritožnikovo podjetje ni zahtevalo, naj se v skladu z ustreznimi določbami *Zakona o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju* nadaljuje postopek proti morebitnim aktivnim delničarjem.

II. USTREZNA DOMAČA ZAKONODAJA

20. Zakon o varstvu pravice do sojenja brez nepotrebnega odlašanja (Uradni list št. 49/2006 in 58/2009 – zakon iz leta 2006) je začel veljati 17. maja 2006. Uporabljati se je začel 1. januarja 2007 in se od takrat izvaja. Velja za stranke v sodnih postopkih, udeležence v postopkih, izvedenih po zakonu, ki ureja nepravdni postopek, in oškodovance v kazenskih postopkih.

21. V skladu z zakonom iz leta 2006 lahko upravičenec uporabi nadzorstveno pritožbo in rokovni predlog, da bi pospešil postopek. Poleg teh pospešitvenih pravnih sredstev zakon iz leta 2006 daje možnost povrnitve škode z nadomestnim pravnim sredstvom, in sicer z vložitvijo odškodninskega zahtevka. V zvezi s kompenzacijskim pravnim sredstvom zakon iz leta 2006 določa, da morata biti, zato da stranka lahko vloži

odškodninski zahtevek, izpolnjena dva kumulativna pogoja. Prvič, med postopkom je moral pritožnik uspešno uporabiti nadzorstveno pritožbo ali vložiti rokovni predlog, ne glede na izid. Drugič, postopek je moral biti končan.

PRAVO

I. OČITANA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. ČLENA KONVENCIJE GLEDE TRAJANJA POSTOPKOV

22. Pritožnik se je pritožil, da so bili domači pravdni in izvršilni postopki nerazumno dolgotrajni. Skliceval se je na prvi odstavek 6. člena konvencije, ki se glede tega glasi:

»Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... v razumnem roku odloča ... sodišče ...«

A) Sprejemljivost

1. Status žrtve

23. Vlada je ugovarjala, češ da pritožnik ni mogel veljati za žrtev zatrjevane kršitve, saj ni bil stranka v izpodbijanem postopku. Priznala je, da je bil pritožnik edini lastnik, direktor in zastopnik podjetja Energohit, d. o. o. Vendar je bila njegova vloga v postopkih samo zastopati lastno podjetje in ne delovati v svojem imenu. Vlada se ni strinjala s stališčem Sodišča v zadevi *Ankarcrona proti Švedski* ((dec.), št. 35178/97, ESČP 2000-VI) in je trdila, da ima družba z omejeno odgovornostjo svojo lastno pravno osebnost in zagotavlja omejeno odgovornost svojim lastnikom, ki so lahko odgovorni za njene obveznosti samo v ekstremnih okoliščinah, vodečih v spregled pravne osebnosti. Isto je veljalo za družbe z omejeno odgovornostjo, ki so v lasti samo enega lastnika. Kot splošno pripombo je vlada navedla tudi, da bi kakršna koli odškodnina, prisojena lastniku, učinkovala izključno v njegovi zasebni sferi, nobenega učinka pa ne bi imela za podjetje, kar bi teoretično lahko povzročilo škodo upnikom podjetja. Torej ni bilo mogoče trditi, da ni bilo morebitnega konflikta interesov med podjetjem z omejeno odgovornostjo in njegovim edinim delničarjem. Medtem ko bi bilo stališče Sodišča morda sprejemljivo v zadevi *Ankarcrona proti Švedski* v zvezi z družbami z neomejeno odgovornostjo, pa ga ni mogoče sprejeti v zvezi z družbami z omejeno odgovornostjo lastnikov.

24. Pritožnik je trdil, da so bili lastniki družb z omejeno odgovornostjo običajno s svojim osebnim premoženjem odgovorni za dolgove družbe, kar se je izkazalo celo v njegovem primeru, v katerem je obtoženo podjetje prenehalo obstajati in bi se izvršba lahko nadaljevala neposredno proti njegovim delničarjem. Poleg tega je trdil, da je bil on direktor, zastopnik z neomejenimi pooblastili in edini lastnik zadevnega podjetja. Interesi podjetja so bili enaki njegovim osebnim interesom.

25. Sodišče ponovno poudarja, da mora biti pojem »žrtve« po 34. členu konvencije opredeljen samostojno in neodvisno od domačih pojmov, kakršen je pojem interesa ali sposobnosti delovanja. Med pritožnikom in škodo, za katero meni, da jo je utrpel zaradi očitane kršitve, mora obstajati dovolj neposredna povezava (*Gorraiz Lizarraga in drugi proti Španiji*, št. 62543/00, 35. točka, ESČP 2004-III). Sodišče še ugotavlja, da mora tam, kjer očitana dejanja ali opustitve prizadenejo podjetje, pritožbo praviloma vložiti zadevno podjetje. Neupoštevanje pravne osebnosti podjetja, kar zadeva vprašanje »žrtve«, bo upravičeno samo v izjemnih okoliščinah (glej med drugim *Agrotexim in drugi proti Grčiji*, 24. oktober 1995, 66. točka, serija A, št. 330-A). Vendar lahko edini lastnik podjetja trdi, da je »žrtev« v pomenu 34. člena konvencije, če to zadeva izpodbijane ukrepe, sprejete v zvezi z njegovim podjetjem, ker v zadevi edinega lastnika ni nevarnosti razlik v mnenju delničarjev ali med delničarji in upravnim odborom glede prave narave kršitve pravic iz konvencije ali glede najustreznejšega načina odziva na takšno kršitev (glej *Ankarcrona*, navedeno zgoraj; *Nosov proti Rusiji* (dec) št. 30877/02, 20. oktober 2005; in *Khamidov proti Rusiji*, št. 72118/01, 119.–126. točka, ESČP 2007-XII (izvlečki)).

26. V zvezi z zadevnim primerom Sodišče ugotavlja, da je bilo podjetje Energohit, podjetje z omejeno odgovornostjo, stranka v izpodbijanem postopku. Vendar je pritožnik vložil pritožbo v svojem imenu, češ da je bil on žrtev zatrjevanega nerazumno dolgo trajajočega postopka. Sodišče ugotavlja, da medtem ko pritožnik ni trdil, da bi za podjetje obstajale kakršne koli ovire za pritožbo na Sodišču, med strankama tudi ni sporno, da je bil pritožnik edini lastnik in direktor podjetja. Ob upoštevanju sodne prakse v zvezi z vprašanjem, ki zadeva tudi podjetja z omejeno odgovornostjo (glej 25. točko zgoraj), in ker vlada ni ugotovila, da bi v tej zadevi obstajali konkurenčni interesi med pritožnikom na eni strani in katero koli drugo osebo ali subjektom na drugi strani (glej nasprotno *Veselá in Loyka proti Slovaški* (dec.), št. **54811/00**, 13. december 2005), Sodišče ugotavlja, da pritožnik lahko upravičeno trdi, da je žrtev v smislu 34. člena konvencije. Zato zavrača ta ugovor vlade.

2. Izčrpanje domačih pravnih sredstev

27. Poleg tega je vlada trdila, da pritožnikovo podjetje ni izčrpalo domačih pravnih sredstev v zvezi z zgornjo pritožbo. Vlada je trdila, da bi bilo treba razlikovati med postopkom, ki se je končal 9. julija 2005 in v

zvezi s katerim bi pritožnikovo podjetje lahko uporabilo pravna sredstva, ki so mu bila na voljo pred zakonom iz leta 2006, in nadaljnjim izvršilnim postopkom, ki je bil še vedno v teku in glede katerega je imelo pritožnikovo podjetje na voljo pravna sredstva v skladu z zakonom iz leta 2006. Vlada je še trdila, da je bil drugi niz postopkov ustavljen pred pritožnikovim predlogom za nadaljevanje.

28. Pritožnik je trdil, da ni mogoče razločiti obeh nizov postopkov, ker sta oba obravnavala isto zadevo.

29. Sodišče ponovno poudarja, da lahko obravnava zadevo šele po tem, ko so bila izčrpana vsa domača pravna sredstva. Naprej ugotavlja, da medtem ko bi postopek glede izvršbe sodbe z dne 22. oktobra 2004 lahko veljal za nadaljevanje predhodnega pravnega postopka, vendarle predstavlja razločen niz postopkov zaradi pravnih sredstev, ki so na voljo v zvezi s pritožbo glede nepotrebne odlašanja. V tej zvezi Sodišče ugotavlja, da je že pred tem presojalo zahtevo po izčrpanju domačih pravnih sredstev v zadevah proti Sloveniji, tako da je razlikovalo med različnimi fazami ali nizi postopkov (glej *Robert Lesjak proti Sloveniji*, št. 33946/03, 40.–53. točka, 21. julij 2009; *Blekić proti Sloveniji* (dec.), št. 14610/02, 72.–85. točka, 7. julij 2009; in *Sirc proti Sloveniji*, št. 44580/98, 166.–178. točka, 8. april 2008). Poleg tega ugotavlja, da morajo pritožniki spoštovati veljavne predpise in postopke domače zakonodaje pri uporabi domačih pravnih sredstev (glej *Ben Salah, Araqui in Dhaima proti Španiji* (dec.), št. 45023/98, ESČP 2000-IV).

30. Sodišče se seznanja s trditvijo vlade, da je zakon iz leta 2006 veljal samo za izvršilne postopke, ki so bili začeti 5. oktobra 2005 in še niso bili končani. Potrdili so, da zakon iz leta 2006 ni veljal za zgodnejše pravne postopke, ki so se končali 9. julija 2009 z vročitvijo sodbe Višjega sodišča v Ljubljani z dne 16. junija 2005 (glej 7.–11. točko zgoraj), tj. preden je zakon iz leta 2006 začel veljati. Glede teh postopkov Sodišče ugotavlja, da so bila torej edina pravna sredstva, ki so bila na voljo pritožnikovemu podjetju, tista, za katera je bilo v sodbi Sodišča v zadevi *Lukenda proti Sloveniji* (št. 23032/02, 47.–71. točka, ESČP 2005 X) ugotovljeno, da so neučinkovita. Ker vlada ni predložila nobenih utemeljitev, zaradi katerih bi morale Sodišče stanje v zvezi s postopki, ki so se končali 9. julija 2005, obravnavati drugače kakor v sodbi v zadevi *Lukenda*, Sodišče ugotavlja, da tega dela pritožbe ni mogoče zavrnilo zaradi neizčrpanja domačih pravnih sredstev.

31. Po drugi strani Sodišče ugotavlja, da glede izvršilnih postopkov, ki so se začeli 5. oktobra 2005 in nadaljevali po začetku veljavnosti zakona iz leta 2006 (glej 12.–19. točko zgoraj), pritožnikovo podjetje ni izčrpalo pravnih sredstev, ki so mu bila po tem zakonu na voljo. Sklicujoč se na svoje ugotovitve v zadevah *Korenjak proti Sloveniji* ((dec.) št. 463/03, 62.–71. točka, 15. maj 2007) in *Žunič proti Sloveniji* ((dec.) št. 24342/04, 43.–55. točka, 18. oktober 2007), Sodišče ugotavlja, da bi morale pritožnikovo

podjetje poseči po pospešitvenih pravnih sredstvih. Poleg tega pod pogojem, da uporabi ta sredstva, lahko zahteva odškodnino za nepremoženjsko škodo po končanju postopkov, ki čakajo na pritožnikovo ukrepanje. Ob pomanjkanju kakršnih koli verodostojnih dokazov glede tega, zakaj naj bi bila ta pravna sredstva v zvezi z izvršilnimi postopki neučinkovita, Sodišče ugotavlja, da je treba ta del pritožbe zavrniti zaradi neizčrpanja domačih pravnih sredstev v skladu s prvim in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

3. Zaključek

32. Sodišče ugotavlja, da pritožba glede pravnega postopka ni očitno neutemeljena v smislu točke a tretjega odstavka 35. člena konvencije. Prav tako ugotavlja, da ni nesprejemljiva iz katerega koli drugega razloga. Zato je treba ugotoviti, da je sprejemljiva.

B) Utemeljenost

33. Pritožnik se je pritožil, da je pravdni postopek trajal nerazumno dolgo. Dejstvo, da je bil sklep o dovolitvi izvršbe izdan zelo hitro, kaže, da postopek ni obravnaval zapletenega vprašanja. Pritožnik je tudi poudaril, da je sodišče potrebovalo tri leta za razpis prve obravnave v zadevi in da bi morali biti postopki zaradi svoje narave v zvezi s predlogom izvršbe hitro obravnavani.

34. Vlada ni ugovarjala pritožnikovi trditvi, da so bili zadevni postopki nerazumno dolgotrajni. Vendar, je ugovarjala, je bilo sodišče razen začetne zamude v zadevi dejavno.

35. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumno trajanje postopka presojati glede na okoliščine primera in s sklicevanjem na ta merila: zapletenost zadeve ter ravnanje pritožnika in ustreznih organov oblasti, pa tudi, kakšno je bilo tveganje za pritožnika v sporu (glej med drugimi organi oblasti *Frydlender proti Franciji* [GC], št. 30979/96, 43. točka, ESČP 2000-VII).

36. Sodišče ugotavlja, da je zadevno obdobje začelo teči 25. oktobra 1996, ko je pritožnikovo podjetje sprožilo izvršilni postopek pred Okrajnim sodiščem v Ljubljani (glej 7. točko zgoraj). Zadeva je bila kmalu preložena Okrožnemu sodišču v Ljubljani in pravdni postopek se je končal 9. julija 2005, ko je bila sodba Višjega sodišča v Ljubljani z dne 16. junija 2005 vročena podjetju pritožnika (glej 11. točko zgoraj). Sodišče ugotavlja, da je v zgoraj navedenem obdobju pravdni postopek trajal osem let in sedem mesecev na dveh stopnjah sodišča. Ugotavlja še, da je začetna zamuda trajala več kot tri leta, preden je bila opravljena prva obravnava (glej 9. točko zgoraj) v postopku. Nadaljnje zamude so nastale zaradi treh preložitvev pritožbene zadeve, za katere ni mogoče kriviti pritožnikovega podjetja (glej

Wierciszewska proti Poljski, št. 41431/98, 46. točka, 25. november 2003, in *Deželak proti Sloveniji*, št. 1438/02, 25. točka, 6. april 2006).

37. Zgoraj navedeni vidiki zadoščajo Sodišču za sklep, da v obravnavanem primeru trajanje postopkov ni izpolnilo zahteve po »razumnem roku«.

Zato je bil kršen prvi odstavek 6. člena konvencije.

II. DRUGE ZATRJEVANE KRŠITVE KONVENCIJE

38. Pritožnik se je pritožil tudi po prvem odstavku 6. člena, da so bili domači postopki nepošteni, pri čemer je očital zlasti, da so sodišča zmotno ocenila dokazna sredstva. Ob nestrinjanju z odločitvami sodišč se je pritožil tudi, da so bila ta pristranska.

39. Pritožnik se je pritožil po 7. členu, da domača sodišča niso upoštevala domače zakonodaje.

40. Pritožnik se je pritožil po 10. členu konvencije, da je bila kršena njegova pravica do svobode izražanja, saj ni bil imenovan za člana izvršilnega odbora velikega slovenskega podjetja zaradi svoje javne kritike državne prodaje tega podjetja mednarodnemu podjetju.

41. Na podlagi 13. člena konvencije se je pritožnik pritožil, da ni mogel postati član zgoraj omenjenega izvršilnega odbora in da mu ni bila dana nikakršna uradna razlaga.

42. Na koncu se je po 14. členu konvencije pritožnik pritožil, da so ga država in njeni zastopniki zapostavljali zaradi njegove kritike tujih naložb v Sloveniji. V tej zvezi se je tudi pritožil, da je bila pri njegovem akademskem naslovu narejena napaka, ko je bilo njegovo ime dano na seznam kandidatov med volitvami 2004.

43. V zvezi z zgornjima pritožbama je pritožnik trdil, da ni imel namena poseči po nikakršnih pravnih sredstvih, saj sodišča v nobenem primeru niso spoštovala zakonodaje.

44. Po obravnavi zgoraj navedenih pritožb Sodišče ugotavlja, da glede na vse gradivo, ki mu je na voljo, pritožbene zadeve, kolikor spadajo v njegovo pristojnost, ne kažejo na kršitve členov, na katere se je skliceval pritožnik. Iz tega izhaja, da je ta del pritožbe očitno neutemeljen in ga je treba zavrniti v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

III. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

45. 41. člen konvencije določa:

»Če Sodišče ugotovi, da je bila kršena konvencija ali njeni protokoli, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče po potrebi oškodovani stranki nakloni pravično zadoščenje.«

A) Škoda

46. Pritožnik je zahteval 56.000 EUR za premoženjsko škodo in 150.000 EUR za nepremoženjsko škodo. V zvezi z drugim navedenim je pritožnik trdil, da zadeva njegovo duševno trpljenje, pa tudi škodo zaradi poslabšanja kakovosti njegovega življenja po oktobru 2005.

47. Vlada je zahtevku oporekala.

48. Sodišče ne zazna nobene vzročne povezave med ugotovljeno kršitvijo in zatrjevano premoženjsko škodo; zato ta zahtevek zavrača. Po drugi strani pa prisoja pritožniku 4.000 EUR za nepremoženjsko škodo.

B) Stroški

49. Pritožnik ni predložil nobenega zahtevka za stroške, temveč je samo navedel, da bo zahteval povračilo stroškov za svojo pot v Strasbourg, če bo v njegovi zadevi zaslišanje. Zato Sodišče glede tega ne prisoja ničesar.

C) Zamudne obresti

50. Po mnenju Sodišča je primerno, da zamudne obresti temeljijo na mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, tej pa se dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO:

1. *razglaša*, da je pritožba glede trajanja pravnega postopka, ki se je končal 9. julija 2005, sprejemljiva, preostali del pritožbe pa je nesprejemljiv;
2. *razsoja*, da je bil kršen prvi odstavek 6. člena konvencije zaradi trajanja zgoraj navedenih postopkov;
3. *razsoja*,

a) da mora tožena država pritožniku v treh mesecih od dne, ko postane sodba v skladu z drugim odstavkom 44. člena konvencije dokončna, plačati 4.000 EUR (štiri tisoč evrov), zvišano za morebitni davek za nepremoženjsko škodo;

b) da se na navedene zneske od dneva, ko poteče navedeni rok treh mesecev, do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka mejni posojilni obrestni meri Evropske Centralne Banke za vse zamujeno obdobje, z dodanimi tremi odstotnimi točkami;

4. *zavrača* preostali del zahtevka pritožnika za pravično zadoščenje.

Sestavljeno v angleškem jeziku in uradno poslano 15. decembra 2011 v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika sodišča.

Claudia Westerdiek
sodna tajnica

Dean Spielmann
predsednik

Skladno z drugim odstavkom 45. člena konvencije in drugim odstavkom 74. člena Poslovnika sodišča je tej sodbi priloženo ločeno mnenje sodnice Fura.

D. S.
C. W.

SOGLASNO MNENJE SODNICE FURA

Senat je bil soglasen, da je bil v tej zadevi kršen 6. člen konvencije zaradi predolgega trajanja postopkov, in je zavrnil trditve vlade, da pritožnik ni bil žrtev. Pri tem je senat uporabil vzpostavljeno sodno prakso Sodišča, pri čemer je bilo ugotovljeno, da je edini lastnik podjetja z omejeno odgovornostjo upravičen vložiti pritožbo v svojem imenu, čeprav obstoj izjemnih razlogov, ki podjetju preprečujejo vložiti zadevo, ni zatrjevan (glej sodno prakso, navedeno v 25. in 26. točki sodbe, in *Gubiyev proti Rusiji*, št. 29398/03, 53.–54. točka, 19. julij 2011, ni dokončno). Četudi sprejemam, da sodna praksa obstaja, nisem prepričana, da je dobra. Mogoče bi jo bilo treba ponovno preučiti.

Ne verjamem v pravilnost ureditve, da lahko pritožnik vloži zadevo na Sodišču, ne da bi bil stranka v postopku na domači ravni, razen v izjemnih primerih. Dopuščanje tega bi bilo, po mojem mnenju, v nasprotju z načelom subsidiarnosti in teoretično bi lahko dobili vloženi dve vzporedni pritožbi.

V obravnavanem primeru je bilo podjetje, katerega pritožnik je bil edini lastnik, stranka v domačih postopkih, za katere je Sodišče ugotovilo, da so bili predolgotrajni. Ne vidim pa razloga, zakaj podjetje ni moglo začeti pritožbe pred našim Sodiščem, saj ni zatrjevano, da je bilo to nesposobno storiti zaradi na primer stečaja ali likvidacije. Tudi ne razumem, zakaj ne bi bilo od posameznika, ki ustanovi podjetje z omejeno odgovornostjo, zato da bi se med drugim izognil osebni odgovornosti za dolgove, zahtevano, da spoštuje formalnosti, ki so povezane s to ustanovitvijo – na primer da to podjetje deluje z upoštevanjem pravnih postopkov.

Zelo se strinjam s trditvijo, ki jo je navedla vlada in se nanjo sklicuje v 23. točki sodbe, češ da bi »kakršna koli odškodnina, prisojena lastniku, učinkovala izključno v njegovi zasebni sferi, nobenega učinka pa ne bi imela za podjetje, kar bi teoretično lahko povzročilo škodo upnikom podjetja«. Medtem ko bi bilo stališče Sodišča morda sprejemljivo v zadevi *Ankarcrona proti Švedski v zvezi z družbami z neomejeno odgovornostjo*, ga ni mogoče sprejeti v zvezi z družbami z omejeno odgovornostjo lastnikov.

Zatorej bi moralo biti glavno pravilo, da ni spregleda pravne osebnosti, razen če ne obstajajo utemeljeni razlogi za to. Na tem mestu pa se mi zdi uporaba omenjene sodne prakse za okoliščine te zadeve problematična. Pritožnik je vložil pritožbo v svojem imenu, češ da je bil žrtev kršitve, ne da bi trdil, da je obstajala kakršna koli težava, kaj šele ovira, da bi se podjetje pritožilo na Sodišče. Medtem ko sprejemam, da so mogoče zadeve, v katerih obstaja konflikt interesov med podjetjem kot takim in lastnikom in

kjer bi bilo nujno treba priznati stališče lastnika kot pritožnika z njegovo lastno pravico, ločeno od pravice podjetja, ne vidim potrebe za kaj takega v zadevi, kakršna je ta, ki jo obravnavamo. Zame preprosto ni dovolj, da ni konkurenčnih interesov oziroma razlik med mnenji lastnika in podjetja, in poleg tega bi morala obstajati potreba, da se lastniku prizna status žrtve. Nisem prepričana, da v tej zadevi takšna potreba obstaja.